

DECIZIE nr. 627 din 4 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865

EMITENT

• CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 16 din 9 ianuarie 2015**

Data intrării în vigoare 09-01-2015

Augustin Zegrean	- președinte
Toni Greblă	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskas Valentin Zoltan	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Andreea Costin	- magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică din 16 octombrie 2014 a reprezentantului Ministerului Public, Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 4 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Ioan Bodic în Dosarul nr. 4.311/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția I civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 293D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 16 octombrie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, a autorului excepției de neconstituționalitate și a reprezentantului părții Societatea Comercială Alro - S.A. din Slatina, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 57 și [art. 58 alin. \(3\) din Legea nr. 47/1992](#) privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 4 noiembrie 2014, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 18 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 4.311/1/2013, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 alin. 1 ipoteza referitoare la hotărâri pronunțate de o instanță de recurs atunci când evocă fondul din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Bodic într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de revizuire, în temeiul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, formulată împotriva unei decizii prin care s-a constatat nul recursul ca fiind tardiv formulat. Cererea de revizuire a fost motivată de faptul că recursul a fost motivat în termen, termen de recurs care a fost calculat prin raportare la data reală de comunicare a deciziei.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că sintagma "evocă fondul" face inadmisibilă revizuirea unei hotărâri care nu evocă fondul, în cazul său instanța de recurs constatând nul recursul, ca urmare a nemotivării în termen. În consecință, deși nu a avut posibilitatea de a se judeca pe fond în calea de atac, iar ulterior s-a constatat că a fost săvârșită o faptă de alterare a procedurii de comunicare a hotărârii instanței de apel, revizuentul nu are nicio cale extraordinară de atac, de reformare, în urma căreia să poată realiza judecarea pe fond a recursului declarat, consecința fiind că hotărârea viciată de neadevăr continuă să producă efecte juridice. Astfel, autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă art. 1 alin. (3) din Constituție potrivit căruia dreptatea este o valoare supremă garantată constituțional, iar preeminența dreptului într-un stat democratic este un principiu fundamental de care România este ținută ca semnatară a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care există bariere care nu permit reformarea unei hotărâri pronunțate în recurs, care nu evocă fondul, întemeiată pe o situație nereală.

5. De asemenea, este încălcat și principiul constituțional al egalității în drepturi prin aceea că se creează o situație de inegalitate, în privința accesului la justiție, între două categorii de justițiabili aflate în situații juridice identice, câtă vreme recursurile acestora au fost respinse, deopotrivă, prin hotărâri care nu evocă fondul. Astfel, sunt privilegiați, ca efect al [Deciziei Curții Constituționale nr. 233 din 15 februarie 2011](#), justițiabilii cărora Curtea Europeană a Drepturilor Omului le-a constatat încălcarea unor drepturi fundamentale, iar justițiabilii ale căror hotărâri din recurs continuă să producă efecte juridice, cu toate că organele de cercetare penală interne au constatat ulterior că acestea se sprijină pe înscrisuri în care au fost consemnate date nereale, sunt discriminați, prin refuzul accesului la aceeași instanță de revizuire. Totodată, arată că discriminarea intervine și între două categorii de justițiabili care apelează la instituția înscrierii în fals fie direct în instanță, potrivit art. 183-184 din Codul de procedură civilă din 1865, fie pe cale separată prin formularea unei plângeri penale urmată de cererea de revizuire în temeiul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă din 1865. De vreme ce scopul urmărit prin cele două reglementări procedurale este identic, acestea trebuie exercitate în condiții de liber acces la justiție, prevăzut de art. 21 alin. (1) din Constituție, și în condiții de egalitate, de către toți justițiabilii, potrivit art. 124 alin. (2) din Constituție. Astfel, și din această perspectivă se încalcă principiul egalității de tratament, spre deosebire de dispozițiile art. 183-184 din Codul de procedură civilă, dispoziția

legală criticată introducând o excludere pentru justițiabilii ale căror litigii au fost soluționate prin hotărâri pronunțate în recurs, fără evocarea fondului, câtă vreme nu acordă nicio eficiență juridică constatării organului de cercetare penală privind consemnarea unei date nereale într-un înscris pe care instanța l-a avut în vedere la momentul pronunțării hotărârii.

6. Accesul liber la justiție este încălcat în măsura în care justițiabilul este împiedicat să vadă substanța litigiului său tranșată de o instanță competentă, iar rezultatul plângerii făcute la autoritățile penale nu poate fi fructificat în instanța civilă.

7. Mai departe arată că, în măsura în care legiuitorul lasă fără niciun drept de apărare justițiabilul al cărui recurs a fost respins ca urmare a unei pretense tardivități a declarării căii de atac, care nu îi este imputabilă, se încalcă și dreptul la apărare consacrat de art. 24 din Constituție. Garanția constituțională privind dreptul la apărare este lipsită de efectivitate, având doar un caracter declarativ, teoretic și iluzoriu.

8. Deoarece prin dispoziția legală criticată este restrâns dreptul la un proces echitabil în componenta accesului la justiție, precum și dreptul la nediscriminare, restrângere ce nu îndeplinește cerințele constituționale referitoare la necesitatea într-o societate democratică, proporționalitate și aplicarea discriminatorie pentru a fi justificată, se încalcă și dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală. Arată că legiuitorul a depășit marja de apreciere și a realizat o restricție severă, nenecesară și nerezonabilă în raport de scopul unei bune administrări a justiției și cel al garantării raporturilor juridice dintre părți.

9. Arată că, din perspectiva principiului preeminenței dreptului într-un stat democratic, este prioritar ca instituția sesizată cu respectiva situație juridică să înlăture de îndată orice încălcare a dreptului constituțional/al Uniunii Europene, procedând la interpretarea în măsura necesară sau chiar la înlăturarea dispoziției procedurale care i s-ar opune aducerii în fața instanței de revizuire a hotărârii viciate de neadevăr.

10. De asemenea, arată că dispoziția procedurală criticată a format obiectul mai multor excepții de neconstituționalitate, însă apreciază că nu există niciun motiv pentru care art. 322 pct. 4 teza referitoare la înscrisul în fals să nu primească calificarea de "element de noutate" care să conducă la un reviriment jurisprudențial al Curții Constituționale. În susținerea posibilității unui reviriment jurisprudențial precizează modificarea legislativă din actualul Cod de procedură civilă, respectiv dispozițiile art. 509 din noul Cod de procedură civilă, care a introdus ipoteza revizuirii unor hotărâri pronunțate în recurs care nu evocă fondul, în cazul în care condamnarea definitivă vizează un judecător. Această modificare este motivată de faptul că deznodământul procesului a fost decis de condamnarea judecătorului. Arată că același raționament poate fi aplicat și în cazul înscrisului fals sau care conține date nereale, întrucât acesta a determinat deznodământul procesului, iar pe cale de consecință nu a avut loc un proces echitabil. Astfel, solicită Curții Constituționale să pronunțe o decizie de interpretare a art. 322 pct. 4 teza referitoare la înscrisul declarat fals, pe cale incidentală, în timpul judecării, de către instanța de revizuire din Codul de procedură civilă din 1865 în sensul că dispoziția legală criticată este neconstituțională numai în măsura în care aceasta nu permite formularea unei cereri de revizuire, cu toate că organul de cercetare penală a constatat ulterior că înscrisul determinant în pronunțarea hotărârii respective conține date nereale.

11. Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția I civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, dispozițiile art. 322 pct. 4 teza a doua fiind neconstituționale în măsura în care nu permit revizuirea unei hotărâri judecătorești prin care nu s-a evocat fondul datorită unui act care se solicită a fi declarat fals de instanța de revizuire, pe cale incidentală.

12. Potrivit prevederilor [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu permit revizuirea unei hotărâri judecătorești prin care, fără a se evoca fondul, s-au produs încălcări ale unor drepturi și libertăți fundamentale din cauza unui înscris fals sau care conține date nereale.

14. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din dispozitivul încheierii de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 322 alin. 1 ipoteza referitoare la hotărâri pronunțate de o instanță de recurs atunci când evocă fondul din Codul de procedură civilă din 1865. Din analiza dosarului cauzei, Curtea reține că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 322 pct. 4 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865, text de lege care, având în vedere [Decizia nr. 66 din 31 ianuarie 2008](#), publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 25 februarie 2008, are următorul cuprins: "Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul se poate cere în următoarele cazuri: [...] 4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății ori dacă un magistrat a fost sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență în acea cauză; În cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii."

17. Având în vedere [Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 4 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865.

18. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile din Constituție ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la principiul statului de drept și la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, astfel cum acestea se interpretează, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la accesul liber la justiție, respectiv Hotărârea din 6 noiembrie 2012 pronunțată în Cauza Miu împotriva României (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 16 aprilie 2013), hotărârile din 21 februarie 1975, 28 mai 1985 și 24 aprilie 2008 pronunțate în cauzele Golder împotriva Regatului Unit, Ashingdane împotriva Regatului Unit și Kemp și alții împotriva Luxemburgului, precum și jurisprudența referitoare la preeminența dreptului într-o societate democratică, respectiv Hotărârea din 26 aprilie 2007 pronunțată în Cauza Dumitru Popescu împotriva României (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 5 decembrie 2007). Mai menționează jurisprudența Curții de la Strasbourg referitoare la procedura în fața instanței de contencios constituțional, respectiv Hotărârea din 23 iunie 1993 pronunțată în Cauza Ruiz-Mateos împotriva Spaniei și Hotărârea din 20 decembrie 2007 pronunțată în Cauza Iosif și alții împotriva României (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 24 iulie 2008).

19. În ceea ce privește motivele care au condus la unele revirimente jurisprudențiale ale Curții Constituționale menționează [Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011](#) publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011 și [Decizia nr. 233 din 15 februarie 2011](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 17 mai 2011. De asemenea, precizează revirimentul legislativ din actualul Cod de procedură civilă, respectiv dispozițiile art. 509 din noul Cod de procedură civilă, care a introdus ipoteza revizuirii unor hotărâri pronunțate în recurs care nu evocă fondul, în cazul în care condamnarea definitivă vizează un judecător.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține că revizuirea este o cale de atac de retractare, nedevolutivă, reglementată de art. 322-328 din Codul de procedură civilă din 1865 și care vizează remedierea procesuală a erorilor de judecată care au condus la stabilirea greșită a situației de fapt prin hotărârea atacată. Obiectul revizuirii îl constituie hotărârile rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare și hotărârile date în recurs, prin care se evocă fondul. Motivele revizuirii sunt limitate la cele prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865.

21. În ceea ce privește categoria hotărârilor judecătorești care pot fi supuse revizuirii, Curtea a reținut prin [Decizia nr. 254 din 6 mai 2014](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 2 iulie 2014, că legiuitorul a stabilit că acestea sunt reprezentate de hotărârile judecătorești prin care s-a rezolvat fondul cauzei sau de hotărârile pronunțate de instanțele de recurs prin care se evocă fondul. Prin dispozițiile art. 322 teza introductivă din Codul de procedură civilă din 1865, legiuitorul a impus o condiție ce trebuie îndeplinită pentru a putea promova calea extraordinară de atac a revizuirii. Astfel, revizuirea unei hotărâri date de o instanță de recurs se poate cere atunci când aceasta evocă fondul, ceea ce implică fie stabilirea unei alte stări de fapt decât cea care fusese reținută în faza de judecată anterioară, fie aplicarea altor dispoziții legale la împrejurările de fapt ce fuseseră stabilite, în oricare din ipoteze, urmând să se dea o altă dezlegare raportului juridic dedus judecății decât cea dată până la acel moment. Hotărârile instanțelor de recurs care evocă fondul sunt acelea prin care instanțele admit recursul și, rejudecând cauza dedusă judecății, modifică în tot sau în parte hotărârea recurată, nefăcând astfel obiectul cererii de revizuire deciziile prin care recursul a fost respins. Curtea a mai reținut că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată în scopul îndreptării erorilor de fapt. Pentru acest motiv, ce ține de specificul căii de atac, textul de lege criticat se referă la hotărâri pronunțate în recurs prin care se evocă fondul (a se vedea în acest sens [Decizia nr. 258 din 6 martie 2008](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008). De asemenea, Curtea a mai statuat că interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective a impus ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita această cale de atac, precum și modul în care acestea

pot fi probate (a se vedea în acest sens [Decizia nr. 266 din 6 martie 2008](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 19 mai 2008).

22. Referitor la motivul de revizuire reglementat de pct. 4 al art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea reține că acesta are în vedere trei ipoteze: soluția dată din hotărârea atacată este rezultatul lipsei de obiectivitate a judecătorului sau a comportării martorului care a mințit sau a expertului care a denaturat adevărul în raportul său; hotărârea atacată s-a bazat pe un înscris declarat fals în cursul sau în urma judecării și ipoteza sancționării disciplinare a unui magistrat pentru exercitarea cu rea-credință sau gravă neglijență.

23. Curtea reține că prin înscris fals în sensul art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă trebuie să se înțeleagă nu numai înscrisul reținut ca fals odată cu stabilirea săvârșirii unei infracțiuni, ci și acela al cărui conținut nu corespunde realității, chiar și atunci când prin operațiunea de alterare a realității nu s-a comis o infracțiune, iar instanța de revizuire urmează să stabilească ea dacă înscrisul în temeiul căruia s-a dat hotărârea are sau nu un conținut real. Astfel, ivirea unor situații în care urmărirea sau condamnarea nu sunt din punct de vedere legal posibile nu justifică inadmisibilitatea cererii de revizuire, deoarece, altfel, ar însemna ca erorile judiciare a căror înlăturare se urmărește să rămână în ființă, ceea ce este de neconceput. Instanța de revizuire are obligația de a stabili ea însăși dacă înscrisul în temeiul căruia s-a dat hotărârea are sau nu conținut real, precum și motivele pentru care nu s-a aflat până la introducerea cererii de revizuire care este realitatea.

24. Prin [Decizia nr. 1.079 din 13 decembrie 2012](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 1 februarie 2013, Curtea a subliniat faptul că dispozițiile art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 constituie norme de procedură care dau expresie prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legiuitorul este liber să stabilească competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, evident cu respectarea celorlalte prevederi și principii constituționale. Curtea a mai reținut că instanța de revizuire se pronunță mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței unei infracțiuni privitoare la pricină, infracțiune săvârșită de un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, ori asupra existenței sau inexistenței infracțiunii de fals, în cazul în care hotărârea revizuită s-a dat în temeiul înscrisului rezultat al infracțiunii de fals (în acest sens, a se vedea [Decizia nr. 1.002 din 14 iulie 2011](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 5 octombrie 2011).

25. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, Curtea reține că textul legal criticat se aplică, în egală măsură, tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale. Astfel, în cazul prevăzut de art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă, persoanele care au obținut o hotărâre favorabilă a Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a constatat încălcarea unor drepturi și libertăți fundamentale, au deschisă calea de atac a revizuirii și în situația în care hotărârea a cărei revizuire se dorește nu evocă fondul. O asemenea configurare particulară a revizuirii a rezultat din faptul că România este parte la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind obligată să respecte atât Convenția, cât și interpretările date de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Persoanele aflate în ipoteza normei art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă promovează calea de atac a revizuirii în vederea îndreptării unei erori de fapt având drept scop restabilirea adevărului pe fondul cauzei și nu în privința incidentelor ce vizează aspecte procedurale ale cauzei.

26. De asemenea, Curtea, în privința invocării inegalității între persoanele care se află în ipoteza normei criticate și persoanele care uzează de prevederile art. 183 și 184 din Codul de procedură civilă din 1865, constată că prin dispozițiile legale menționate sunt reglementate două proceduri distincte ce se referă la proceduri în curs sau finalizate, astfel încât nici această critică nu poate fi reținută. Astfel, în cazul în care există un proces pe rol, care nu este finalizat printr-o hotărâre definitivă, partea poate denunța înscrisul ca fals pe cale incidentală, conform regulilor prevăzute de art. 180 și următoarele din Codul de procedură civilă din 1865. Dacă procesul s-a finalizat printr-o hotărâre definitivă, în care s-a opus înscrisul fals, însă partea în drept nu l-a denunțat, aceasta are la îndemână calea de atac a revizuirii, întemeiată pe dispozițiile art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă din 1865. Prin această procedură, hotărârea, care a intrat în puterea lucrului judecat, poate fi desființată numai prin retractarea hotărârii definitive, iar nu prin pronunțarea alteia. Astfel, Curtea reține că nu există identitate de situații juridice între persoanele care se află în ipoteza art. 183 și acelea care se află în ipoteza normei art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865.

27. În ceea ce privește invocarea încălcării art. 1 alin. (3), art. 21 și art. 24 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece dispoziția legală criticată reprezintă normă de procedură, iar în conformitate cu art. 126 și art. 129 din Legea fundamentală procedura de judecată și exercitarea căilor de atac sunt stabilite prin lege. Legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală (a se vedea în acest sens [Decizia nr. 372 din 4 mai 2006](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 25 mai 2006).

28. În fine, analizând dispozițiile art. 322 pct. 4 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat, prin [Decizia nr. 372 din 4 mai 2006](#) că acestea nu încalcă niciun drept al părților în proces, ci, dimpotrivă, asigură soluționarea litigiului, cu respectarea garanției privind aflarea adevărului. Prin reglementarea acestui caz de revizuire, părțile sunt la adăpost de suspiciunea de denaturare a adevărului datorată condamnării definitive a judecătorului, martorului sau

expertului pentru o infracțiune privitoare la pricină, falsificarea înscrisurilor, neglijență ori abuzul magistraților în acea cauză. Ca atare, principiul unicității, imparțialității și egalității justiției prevăzut de art. 124 din Constituție, precum și dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt respectate.

29. În privința invocării art. 1 alin. (5) referitor la respectarea supremației Constituției și a art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți din Constituție, Curtea constată că aceste norme nu au incidență în prezenta cauză, deoarece nu se poate reține încălcarea vreunei dispoziții infraconstituționale, a exercițiului vreunui drept sau al unei libertăți fundamentale și nici a vreunei reglementări internaționale privind drepturile fundamentale ale omului.

30. Distinct de cele arătate, Curtea mai reține că soluția legislativă criticată din Codul de procedură civilă din 1865 se regăsește în actuala reglementare procesual civilă, respectiv la art. 509 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, într-o redactare similară. Alin.(2) al art. 509 din noul Cod de procedură civilă instituie o excepție pentru motivele de revizuire prevăzute la alin. (1) pct. 3, dar numai în ipoteza judecătorului, respectiv sunt supuse revizuirii și hotărârile care nu evocă fondul. Excepția este explicabilă prin aceea că, pe de o parte, condamnarea judecătorului creează cel puțin aparența faptului că nu a avut loc un proces echitabil, în sensul art. 21 alin. (3) din Constituție, iar, pe de altă parte, limitarea excepției la cazul condamnării judecătorului își are rațiunea în aceea că deznodământul procesului a fost decis de acesta.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Bodic în Dosarul nr. 4.311/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 322 pct. 4 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Andreea Costin
